VIANOČNÝ LIST 2025

Cirkevného zboru ECAV na Slovensku

Svätý Kríž – Lazisko

Vianočný list

V tomto roku sme sa rozlúčili s dlhoročným seniorom Liptovsko-oravského seniorátu **Michalom Hudákom**. Pri spomienke na neho vám prinášame jeho štedrovečernú kázeň.

„Dobroreč, duša moja, Hospodinovi! Ó Hospodine, Bože môj, si veľmi veľký! Priodel si sa nádherou a velebou, halíš sa do svetla sťa do rúcha, rozpínaš nebo ako stan. Naveky sláva Hospodinovi! Nech sa raduje Hospodin zo svojich diel! Spievať chcem Hospodinovi, kým žijem, hrať svojmu Bohu, kým tu budem. Nech Mu je milé moje premýšľanie! Ja sa budem radovať v Hospodinovi.“

Žalm 104,1-2.31.33-34

Drahí bratia, drahé sestry!

Premýšľal som nad tým, čo znamená pre Vás dnešný večer. Čo znamená pre starcov a starenky, ktorí verne zaujmú miesta, kedykoľvek otvoríme chrám? Čo znamená pre tých, čo vstúpia sem – do chrámu iba raz – dvakrát do roka? Čím je tento večer pre tých, čo prepadli alkoholu, krčme, kartám a čo deň čo deň ruinujú svoje rodiny? Čo tu dnes cítia tí, ktorí si pred týmto oltárom sľubovali manželskú vernosť a pritom žijú v cudzoložstve, smilstve, dávajú nákazlivý príklad okoliu a vlastným deťom? Čo priviedlo nenávidiacich, lakomcov, samoľúbych nafúkancov, povýšencov, bohorúhačov, inokedy posmeškárov a iných a iných dávno odcudzených - sem do chrámu Božieho? Aká túžba, aká nádej, aká viera, aké očakávanie? Či zvyk, či zvedavosť, či iná moc, iná sila? Čím dlhšie a hlbšie som premýšľal, tým som bol na tom, ako váš duchovný pastier horšie! Odpoveď neprichádzala! Súdiť a zavrhnúť som nikoho nechcel. Ani jedného jediného! Nikoho z Vás! Nie preto, že by ste si to nezaslúžili. Veľmi by ste to zaslúžili aj potrebovali, aby Vám niekto povedal z tohto miesta, to čo Vám patrí!!!

Ale ja nie som Vašim sudcom! Som jeden z Vás! Som sem postavený, aby som svedčil o Bohu, aby som medzi Vami vydával svedectvo o všetkých Jeho skutkoch. A tak dnes večer Vám chcem porozprávať, čím sú Vianoce pre mňa. Čo vidím, čo v nich nachádzam ja! Ako o nich zmýšľam, čo cítim, čo prežívam v srdci každoročne, keď nastáva ten čas radosti, veselosti. Keď pomyslím na všetko, o čom nám hovoria na Vianoce evanjeliá, obdivujem predovšetkým Božiu veľkosť. Spolu so žalmistom vyznávam: **„Ó, Hospodine, Bože môj, si veľmi veľký!“**

A Jeho veľkosť obdivujem v tom, že On všemocný Tvorca vesmíru, Darca prírodných zákonov, Pán nepredstaviteľných diaľav medzi slnkami (hviezdami) i Pán tých neuchopiteľných častíc hmoty, chce byť jedným z nás, vo svojom Synovi stáva sa človekom, našim bratom – a keď sa skláňa takto k nám, zároveň sa stáva i našim Otcom! Za tým cítim nesmiernu Božiu veľkosť! Až pôjdete cestou domov, vzhliadnite na nebeský oceán a pomyslite, že Ten, ktorý to všetko stvoril a dodnes bezpečne riadi – v betlehemskom Dieťati je Vašim Otcom!!

Na Vianoce myslievam aj na nádheru, krásu a velebu Božiu! Písmo sväté ju vyjadruje najčastejšie svetlom, lebo my nepoznáme nič krajšie, ako je svetlo. Boh je samý jas, jasnota, žiara čistá! Vo svete je veľa tmy, i v nás samých je priveľa skutočnej zlej tmy, ktorá nás vedie z temnôt do temnôt, ale Boh je čistý, jasný, zdroj a darca svetla, života! Rozpamätávam sa, že pastierov pri Betleheme na Vianoce obklopilo veľké svetlo a ožiarila ich sláva

Pánova! Že svetlo hviezdy viedlo mudrcov ku jasličkám a Ten, ktorý nám bol daný neskôr, keď vyrástol, povedal: **„Ja som svetlo sveta! Kto Mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života!“**

Na každé Vianoce dobrorečím Bohu, že každému človeku – i mne – dal tú možnosť v Ježišovi Kristovi, aby sme boli synmi a dcérami svetla!! Na každé Vianoce sa snažím prežiť v srdci to, čo žalmista vyjadruje slovami: rozpínaš nebo ako stan! Stan pre orientálca znamenal príbytok, ochranu pred páľavou slnka, úkryt pred piesočnou búrkou, znamenal pokoj a radosť uprostred rodiny. Otec nebeský, keď daroval nám svojho Syna, celý svet premenil na radostný domov pre nás! Že Ježiša v Betleheme neprijali ani do jediného domu a musel sa narodiť v maštali, že i neskôr, keď dospel – nemal, kde by svoju hlavu sklonil, to nič na veci nemení!

V Ňom mám ja tu svoje miesto, radostné a bezpečné! A nadto nádej, že po tunajšom živote, ktorý je plne v rukách Božích a pod Jeho otcovskou starostlivosťou, po tunajšom živote máme pripravený stan a príbytok v nebesiach. Pretože Syn Boží prišiel dolu na zem, aby sme my mohli hore do neba! Každé Vianoce rozmnožujú túto moju radosť!!!

Na Vianoce si vždy pripomeniem, že ľudstvo od samého stvorenia spôsobilo svojou hriešnosťou veľa zármutku Pánu Bohu!! A Pán Boh predsa všetko, čo stvoril, stvoril tak, aby sa mohol radovať z diela svojich rúk! Preto poslal Ježiša, aby nás vyslobodil z hriechov. Aby sme neboli na zármutok, ale na radosť! I zo mňa chce mať radosť. I z Teba! Má na to nárok! Mám sa snažiť žiť tak, aby sa mohol radovať. – Len tam kde je plná radosť môže byť plná láska a naopak!

Keď poslal Ježiša Krista, Ten sa stal našim služobníkom. Boh nám poslúžil v Ňom a to tým najponíženejším spôsobom. Má nárok preto na našu službu! Vianoce ma preto volajú k bohumilému životu, k službe Božej, k takému bytiu, základom ktorého je premýšľanie o Ňom a pri každom rozhodovaní pomyslenie na Neho! Pomyslenie zbavené obáv a strachu a plné radosti – veď aj anjel povedal pastierom: **Nebojte sa, veď zvestujem vám veľkú radosť!** V Betlehemských jasličkách leží malé dieťatko, ale v Ňom a skrze Neho Boh Otec zasiahol do celého vesmíru, do ľudských dejín – preto, aby sa mohol dotknúť Tvojho srdca, a aby mohol premeniť Tvoj život!

Buďme tomu povoľní! A radujme sa narodenému Dieťatku. A pros, aby to Dieťa formovalo Tvoje srdce. A až sa stane, dobroreč Hospodinovi! Amen.

- Michal Hudák –

Veľký herec malých rolí

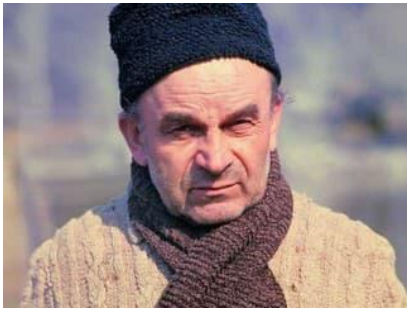

Robme to, čo nás baví, niekto si nás všimne a ocení to. Keď sa tak stane, chyťme sa príležitosti. Robme veci zo srdca a so srdcom. Remeslo má zlaté dno. Aj takéto odkazy nám zanecháva život Adama Matejku, rodáka z nášho cirkevného zboru v Paludzi. Nie každý musí hrať „prvé husle“. Nie každý hrá veľkú rolu. Aj malá, alebo vedľajšia rola má svoj význam, svoje miesto. Adam Matejka si to uvedomoval a pokorne hrával vedľajšie postavy v desiatkach predstavení. Filmových i divadelných. Dohromady ich bolo viac ako sto. Bol jedným z najobsadzovanejších filmových hercov. Svojím postavičkám dedinských sluhov, poštárov, bubeníkov, kostolníkov, dedkov, dokázal vdýchnuť kus ľudskosti.

V jeho mene je ukryté – Adam – pôda a v priezvisku nachádzame Matej – čo znamená Boží dar. Skutočne tento človek sa stal darom pre náš slovenský národ. Pochádzal z Paludze, z chudobných pomerov, ale poctivou prácou, usilovnosťou a trochou šťastia sa z neho stala výrazná herecká postava uplynulého storočia.

Prečo ho spomíname práve teraz? 21. novembra 2025 sa na Vrbickom cintoríne konala pietna spomienka, na ktorej uložili manželov Matejkovcov do hrobu. Narodil sa pred 120 rokmi, presne 21. 11. 1905. Krstený bol v artikulárnom chráme v Paludzi. Krstil ho pán farár Andrej Jamnický. Na večnosť odišiel 21. 4. 1988. Dlhé roky jeho pozostatky neboli uložené v zemi. Ale teraz si jeho pamiatku môžeme ísť uctiť na miesto odpočinku.

Škola, základ života. Zvykneme hovoriť v snahe motivovať našich potomkov k tomu, aby sa učili. Adam Matejka však školu nepotreboval k tomu, aby sa z neho stal výrazný herec. Vzrastom malý, ale s veľkým srdcom a obrovským talentom sa zhostil množstva hereckých príležitostí. Vyučil sa za obuvníka, ale pracoval aj

v baniach. V tých neľahkých dobách sa ľudia zabávali hraním ochotníckeho divadla. Prinášalo im to radosť a rozptýlenie od ťažkej práce.

Dnes sa z knihy: **Vilma Jamnická - Elixír môjho života** (napísala Marika Studeničová) dozvedáme z jednej prekrásnej kapitolky " *Paludza - raj na zemi*": „Ak môžem nazvať niektoré miesto na zemi rajom, tak to bola Paludza. Bola, pretože ju pred rokmi zaliala voda a leží utopená v Liptovskej Mare. V Paludzi žila manželova (Dr. J. Jamnického) stará mama. Paludza bola prvé miesto, kam ma manžel zaviedol po našom sobáši. Chodievali sme do Paludze každý rok na prázdniny“. Manželia Jamnický poznali v Paludzi kultúrny a spoločenský život. Počas jedného z predstavení si Adama Matejku všimol režisér Ján Jamnický a ponúkol mu prácu v ozajstnom divadle. Neskôr si zahral aj vo filme. Prvý krát v roku 1953 POLE NEORANÉ. Objavil sa aj v legendárnych filmoch *ako Obchod na korze, Posledná bosorka, Ľalie poľné, Pacho hybský zbojník, Nevera po slovensky,* či *Noční jazdci.* Napriek úspechu ostával skromný a ctil si rodný kraj. Svoj život dožil v Liptovskom Mikuláši – ako mnoho iných rodín sa kvôli výstavbe vodného diela musel presťahovať. Bytovku, v ktorej prežil veľkú časť svojho života spoznáme podľa pamätnej tabule.

Stojí za to pripomínať si významných rodákov, ktorí svoj talent zúročili a priniesli kúsok dobra pre našu spoločnosť. Aj keď nám už nič osobne povedať nedokážu, ich dielo svedčí o svedomitej práci, láske ku svojim koreňom a láske k Bohu, ktorú cítime v jeho pokore, s ktorou stvárňoval umelecké diela.

Zomrela sestra farárka Irena Devečková

Keď spomíname Paludzu, nemôžeme opomenúť človeka, ktorý sa stal nástrojom v Božích rukách, aby sa náš artikulárny chrám, pri budovaní priehrady nedostal do múzea, ale ostal miestom stretania sa veriacich s Bohom. 1. 10. 2025 nás navždy opustila sestra farárka Irenka Devečková. Človek, ktorý zanechal obrovskú stopu v tomto zbore. Posledná rozlúčka s ňou sa konala 11. 10. 2025 v kostole v Žiline. Čo nám ostáva? Poďakovať za to dobré a požehnané, zvyšné prenechať spravodlivému Pánu Bohu. Nech je nám všetkým na poslednom súde milostivý.

Ale kým sa tam ocitneme, napĺňajme chrám, za ktorý sestra farárka bojovala. Bol prenesený, aby sa v ňom ľudia stretávali ľudia zo zboru, tvorili spoločenstvo medzi sebou a stretávali sa s Bohom. Múzeum ľudovej kultúry je v Pribyline. Nenechajme snahy našich predkov vyjsť nazmar. Majme úctu **jeden ku druhému a odpustime si.**

Veršované modlitby pre deti

Ranná modlitba

Drahý Pane, prišlo ráno, nový deň, za ochranu ďakujem počas spánku, počas noci. Buď mi stále na pomoci, keď sa k práci chystám, daj mi sily, Ty sám. Amen.

Modlitba vďaky

Tebe, Pane milovaný, ďakujem za všetky dary, čo si mi dnes požehnal, z lásky svojej daroval. Amen.

Pred spaním

Tíško už zaspávam, buď so mnou Pane. Prosím, nech do rána som v Tvojej ochrane. Amen.

Pred jedlom

Pri stole sedím, veľký hlad mám. Na Teba hľadím, môj Boh a Pán. Zo srdca celého ďakujem za jedlo, za nápoj, dobrotu, čo dávaš k životu. Amen

Za rodičov

Drahý Pane, milovaný, ďakujem za ruky mamy. Za jej lásku, pohladenie, za úsmev a povzbudenie.

Za ocka tiež ďakujem, Ty vieš, že ho milujem. Pomáhaj mu, dávaj sily, stoj pri ňom i v tejto chvíli.

Za rodičov prosím, Pane, daj im vieru, čo zostane v ťažkostiach i v radosti, nech ich srdce Teba ctí. Amen.

Prosba o odpustenie

Chcem vždy dobré veci konať, nikdy nechcem ubližovať. Nie vždy sa mi to darí, zlyhávajú dobré snahy. Odpusť, Bože, previnenie a daruj mi odpustenie. Amen.

Vďaka za domov

Za domov môj milý, za rodinu šťastnú, Tebe, Bože, ďakujem za postieľku vlastnú. Že mám miesto, kde ma ľúbia môjmu srdcu blízki ľudia. Amen.

-pripravila Mgr. Jana Ďuranová -

Rýchle labky

Malý zajko poskakoval sem a tam. Neobsedel ani minútu na jednom mieste. Bol veľmi hrdý na to, že má rýchle labky a nikto ho nedokáže chytiť ani predbehnúť. Ale keď ho mamka zajačica zavolala, aby prišiel pomôcť s večerou, alebo aby urobil niečo doma, z lúky sa vliekol pomalšie ako slimák. „Tak rád by som si pobehal," mrmlal si popod nos, „a namiesto toho musím pomáhať." Načo mám také rýchle labky, keď ich nemôžem využívať najlepšie, ako sa dá?" hundral zajko. Keď sa dovliekol domov, takmer odpadol. V kuchyni sedel za stolom jeho starší brat. Práve sa vrátil zo súťaže, ktorá sa konala v susednom chotári. A predstavte si, domov prišiel ako víťaz. Zajko sa bratovi potešil a hneď si k nemu sadol, aby počúval o pretekoch

s najrýchlejšími zajacmi v krajine. Mamka zajačica prerušila rozprávanie a hovorí: „Nože, prines trochu mrkvy do polievky!“ Zajko na mamku zazrel, ale jeho brat vyskočil a utekal do špajze po mrkvu. Potom si sadol a rozprával ďalej. Ale mamka zajačica znovu prerušila rozprávanie a hovorí: „Prines mi, prosím ťa, trochu suchého dreva, o chvíľu nám vyhasne v piecke.“ Zajko sa zase zamračil, ale jeho brat neváhal. Vyskočil a rýchlosťou blesku pobehol do lesa a priniesol drevo. Zajko sa začal cítiť trápne. „Nie je hlúpe, že šampión v behu pomáha v kuchyni? Nemal by radšej svoje labky posilňovať na dobrom tréningu?“ Brat zajac vedel, o čom rozmýšľa zajko pri stole. A tak sa len usmial a povedal: „Rád pomôžem mamke zajačici. Keď som bol malý a potreboval som jesť, nešanovala svoje labky, ale išla do poľa a jedlo mi priniesla. Aj keď mi bolo zima, s radosťou mi z lesa priniesla suché drevo. A keď som bol chorý, vždy mi nazbierala bylinky na teplý čajík. Som šťastný, keď môžem svoje rýchle labky použiť na to, aby som mamke pomohol.“

-pripravila Mgr. Jana Ďuranová -

Vianočná úvaha: „Ak títo budú mlčať, kamenie bude kričať“ (L 19, 40)

Keď Ježiš vstupoval do Jeruzalema, ľudia ho vítali. Bolo v tom nadšenie, radosť, túžba po záchrane. No boli aj takí, ktorým to prekážalo. Farizeji chceli, aby učeníci prestali, aby sa to utíšilo, aby sa Boh „nevynímal“, aby sa o ňom radšej mlčalo. A vtedy zaznie Ježišova veta, ktorá reže do srdca: **„Hovorím vám: Ak títo budú mlčať, kamenie bude kričať.“** Vtedy to bola obrazná reč. Dnes, akoby sa nám tá veta prihovárala novým, zvláštne konkrétnym spôsobom. Dnes totiž „kričí kameň“ doslova. Z kameňa je kremík. Z kameňa sú procesory. Z kameňa sú čipy, ktoré dokážu počítať, prekladať, skladať hudbu, napodobniť hlas, napísať text, vytvoriť obraz. A umelá inteligencia vie tvoriť veci, ktoré pôsobia, akoby mali dušu: slová, ktoré hladia, slová, ktoré presviedčajú, slová, ktoré „kričia“. A tu sa rodí otázka, ktorá sa hodí práve na Vianoce. **Nenapĺňa sa Pánovo slovo?** Ak mlčí človek, bude „kričať“ kameň? Ak sa človek vzdá svedectva, ak sa bojí priznať Krista, ak prestane chváliť Boha a prestane žiť pravdu, zrazu sa do popredia dostane niečo neosobné – technika, systém, algoritmus. Lenže: **Boh nechce, aby ho nahradili kamene.** Tá veta nie je pozvánka, aby kamene prevzali úlohu človeka. Je to varovanie, že svet nestrpí ticho pravdy. Že keď umlčíme svedomie, niečo iné začne vrieskať. A často to bude krik bez lásky. Pozrime sa okolo seba. Žijeme v čase, keď sa veľa hovorí, no málo sa počúva. V čase, keď sú slová lacné, ale vzácna je pravda. V čase, keď sú tisíce spojení, ale rastie

osamelosť. A do toho všetkého vstupuje množstvo sporov, nenávisti, rozdelení a vojen. Krik sveta je taký silný, že sa zdá, akoby stúpal až do nebies. A človek? **Kde „kričí“ človek dnes?** Kde zaznieva jeho hlas ako hlas Božieho dieťaťa – hlas svedomia, pokojnej odvahy, hlas zmierenia? Nie raz sme prítomní len ako diváci: sledujeme, hodnotíme, komentujeme, klikáme. Ale to najdôležitejšie mlčí: srdce. Do toho prichádza AI. Má nám pomáhať — a naozaj môže. Vie urýchliť prácu, pomôcť lekárom, preložiť text, uľahčiť štúdium, nájsť riešenia. Môže byť nástrojom dobra, ak je v rukách človeka, ktorý sa usiluje o dobro. Lenže AI je ako ozvena: zosilní to, čo do nej vložíme. Ak do nej vložíme pravdu, môže slúžiť pravde. Ak do nej vložíme klamstvo, dokáže ho šíriť rýchlejšie než kedykoľvek predtým. Ak do nej vložíme nenávisť, urobí ju „efektívnou“. Vianoce nám však pripomínajú niečo radikálne iné. Boh neprišiel ako nápad. Neprišiel ako text. Neprišiel ako virtuálny obraz. **Prišiel ako Dieťa.** Ako telo. Ako dych. Ako blízkosť. Ako „mäso a kosť“. To je neuveriteľná Božia odpoveď na náš svet: nie umelosť, ale vtelenie. Nie dokonalý systém, ale láska, ktorá sa dá zraniteľne do rúk. A práve preto je dnes taká dôležitá otázka: **Kde je človek?** Lebo budúcnosť nebude rozhodnutá len tým, čo bude vedieť technika. Budúcnosť bude rozhodnutá tým, **aký bude človek**. Či zostane človekom, alebo sa uspokojí s tým, že bude len používateľom, konzumentom, profilom, dátami. Sú sviatky pokoja a mieru. A preto sa môžeme pýtať: **Ako si predstavujeme budúcnosť pre seba, pre svoje deti, pre svojich blízkych, pre všetkých ľudí na svete?** Budú to Vianoce, ktoré vytvorí umelý spev, umelé slová, umelé dojatie? Alebo to budú Vianoce, v ktorých sa človek znova postaví k jasliam ako niekto, kto sa nebojí byť jednoduchý: kto vie poprosiť o odpustenie, kto vie odpustiť, kto vie ďakovať, kto vie mlčať pred Bohom — a potom hovoriť pred svetom? Je potrebné zdôrazniť: **nemlčme.** Nie krikom hnevu, nie krikom pohŕdania, nie krikom „proti“. Ale jasným, ľudským, pravdivým hlasom: hlasom svedomia. Aby sme vedeli privítať Spasiteľa nielen slovami, ale životom. Aby sa nestalo, že ho raz bude „chváliť“ iba umelá reč, umelá pieseň, umelá dokonalosť – zatiaľ čo ľudia z mäsa a kostí budú unavení, cynickí a tichí. Ak títo budú mlčať, kamenie bude kričať. Dnes kameň kričí cez čipy a obrazovky. Ale Boh čaká na iný hlas. **Na hlas človeka, ktorý žije ako Božie dieťa.** Na hlas, ktorý prinesie do rodiny pokoj. Do práce poctivosť. Do internetu slušnosť. Do sveta modlitbu. Do konfliktu zmierenie. Nech teda tento rok nemlčia tí, ktorí patria Kristovi. Nech neumlčíme svoju ľudskosť. Nech sa pri jasliach obnoví to, čo žiadna umelá inteligencia nedokáže nahradiť: **živá láska.** Lebo len tá naozaj mení svet. Amen. –AI a MG-

VIANOČNÝ HYMNUS NA LÁSKU

Keby som svoj dom dokonale vyzdobil jedľovými vetvičkami,
blikajúcimi svetielkami a vyhrávajúcimi zvončekmi,
ale nemal by som lásku k svojej rodine,
nebol by som ničím - **iba dekorátorom**.

Keby som sa namáhal v kuchyni
a piekol kilá vianočných zákuskov, labužníckych maškŕt
a keby som k jedlu prestrel nádherný stôl,
ale nemal by som lásku k tým,
s ktorými žijem, nebol by som ničím - **iba kuchárom.**

Keby som pomáhal v charitnej jedálni, v domove dôchodcov spieval koledy
a všetok svoj majetok minul na pomoc rodinám v núdzi,
ale nemal by som úsmev pre svojich blízkych,
nič by mi to neosožilo.

Keby som ozdobil vianočný stromček
žiariacimi anjelmi a háčkovanými hviezdami,
zúčastnil sa rôznych vianočných akadémii a osláv a v zbore spieval koledy,
ale nemal by som v srdci Ježiša Krista, tak som vôbec nepochopil,
o čom Vianoce vlastne sú.

Láska preruší pečenie kvôli objatiu dieťaťa.
Láska nechá bokom ozdoby kvôli pobozkaniu manželského partnera.
Láska je priateľská napriek náhleniu a stresu.
Láska nezávidí iným ich darčeky pod vianočným stromčekom.
Láska neokrikuje deti, aby uhli z cesty, ale je vďačná, že ich má.
Láska nedáva iba tým, ktorí môžu niečo vrátiť,
ale s radosťou obdarúva práve tých, ktorí darčekom odpovedať nemôžu.
Láska všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží.
Láska nikdy nezanikne.

VIANOČNÉ DARČEKY SA ROZBIJÚ, POKAZIA ALEBO ZAPADNÚ PRACHOM,
ALE DAR LÁSKY ZOSTÁVA NAVŽDY...

Na záver Vám prinášame kúsok poézie pre dušu. Začínali sme hercom, hercom aj skončíme. Stanislav Štepka vyjadril postoj človeka. Skúsme si ho osvojiť v novom roku:

Povedzme si to prámo.

Človek dokáže skoro šecko.

Urobyt dýru do sveta aj do ozónu.

Urobyt si pekný dom, ale aj peknú hanbu.

Vyzýrat jak pekný hrdina, ale nykedy aj jako pekný idiot.

Nykedy dokáže byt na svete aj sto rokov, ale ani tri minuty pod vodou. Dokáže obstojne hrat na klavíri a na nervy, skákat do reči a aj o tyči. A tuším vácej myslet na budúce generácie počítačov, ako na maturantov.

Ale človek by si nemal toho až tolko namýšlat, lebo je len človek. Ani pri najlepšej vóle nedokáže preletet v petmetrovej výške z Námestia hraničárov na Šancovú ulicu. A to ani za ideálnych poveternostných podmínek.

Nedokáže vonat jako lipa a len tak jako topol sa rozmnožúvat po vetre.

To dokáže len božá príroda. A preto by si mal človek celkom skromne povedat - Ešte tak mnoho toho nevím.

A preto sa budem na svete radšej vácej čuduvat jako svet menit. Lebo pri čuduvání nekapú stromy, nekapú ryby, ale rastú stromy a padá snah.

A šecko je na svojom míste, tak jak má byt.

Tak, jako ked je na jar naozaj jar,v lete ked je leto,

na jabloni jabĺčko, na človekovi hlava a v človeku SRDCO.

Želajme si v novom roku ľudí s dobrým srdcom vždy po boku, zdravia, lásky plný dom a spokojný život v ňom.

Boh nám žehnaj a nechajme sa Ním viesť v roku dvetisícdvadsaťšesť 😊

P. F. 2026

Prosíme Vás o podporu nášho cirkevného zboru vo forme milodaru na číslo účtu SK25 0900 0000 0000 5671 1864, CZ Svätý Kríž – Lazisko, milodar.

Toto číslo bolo spracované za pomoci Mgr. Daniely Fiačanovej, Mgr. Silvie Gdovinovej, Mgr. Janky Ďuranovej, Mgr. Miloslava Gdovina. Ilustrácie boli vytvorené pomocou modelu AI Chat GPT.

Adresa redakcie:
Evanjelický a. v. farský úrad, č. d. 251, 032 11 Svätý Kríž
Kontakt: Mgr. Miloslav Gdovin, evanjelický a. v. farár, tel. 0918 927 383, miloslav.gdovin@gmail.com

www.drevenykostol.sk